

ZORGANIZOWANY KOŚCIOŁ A JEDNOŚĆ

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ef 5,23-27; Mt 20,25-28; Tt 1,9; Mt 16,19; Ga 6,1-2; Mt 28,18-20.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Nie tak ma być między wami; ale ktokolwiek by chciał między wami być wielki, niech będzie sługą waszym. I ktokolwiek by chciał być między wami pierwszy, niech będzie sługą waszym” (Mt 20,26-27).

Jako adwentyści dnia siódmego jesteśmy protestanckimi chrześcijanami uznającymi zbawienie wyłącznie przez wiarę w to, czego Jezus Chrystus dokonał dla ludzkości. Nie potrzebujemy Kościoła ani hierarchii kościelnej, by przyjąć dobrodziejstwa tego, co Chrystus dokonał dla nas. To, co otrzymujemy od Chrystusa, otrzymujemy wprost od Niego jako naszego Zastępcy na krzyżu i Pośredniczącego Najwyższego Kapłana w niebiańskiej świątyni.

Jednakże Kościół został ustanowiony przez Boga, a Bóg umieścił nas w nim nie po to, byśmy oczekiwali od Kościoła zbawienia, ale by pomóc nam rozgłaszać to zbawienie światu. Kościół jest organizacją stworzoną przez Jezusa w celu głoszenia ewangelii w świecie. Organizacja jest ważna o tyle, o ile skupia siły i umożliwia misję Kościoła. Bez zorganizowanego Kościoła zbawcze przesłanie Jezusa nie mogłoby być tak skutecznie przekazywane innym ludziom. Przywódcy kościelni także mają istotne znaczenie, jako że działają na rzecz jedności i są przykładem naśladowania Jezusa.

W tym tygodniu dowiemy się, dlaczego struktura organizacyjna Kościoła jest ważna dla misji i jak przyczynia się do jego jedności.

Jak zauważyliśmy we wcześniejszej lekcji, w *Nowym Testamencie* Kościół został przedstawiony za pomocą metafory ciała. Kościół jest ciałem Chrystusa. Ta metafora nawiązuje do kilku aspektów Kościoła i relacji między Chrystusem a Jego ludem. Kościół jako ciało Chrystusa zależy od Niego w kwestii swojego istnienia. On jest Głową (zob. Kol 1,18; Ef 1,22) i Źródłem Życia Kościoła. Bez Niego Kościół nie istniałby.

Ponadto Kościół wywodzi swoją tożsamość od Chrystusa, gdyż to On jest jego Założycielem, Fundamentem oraz Źródłem jego wierzeń i nauczania. Ale Kościół to jeszcze coś więcej, gdyż jego tożsamość wykracza poza te rzeczy. To Chrystus i Jego Słowo objawione w *Piśmie Świętym* określają, czym jest Kościół. Tak więc Kościół czerpie swoją tożsamość i znaczenie od Chrystusa.

W Ef 5,23-27 Paweł, wskazując więzi istniejące między Chrystusem i Jego Kościołem, ilustruje w ten sposób, jakie powinny być relacje między mężem i żoną. Jakie są najważniejsze podstawy więzi Chrystusa z Jego Kościołem?

Choć możemy się opierać koncepcji podporządkowania, jako że w minionych wiekach przywódcy kościelni często nadużywali swojej władzy, to jednak Kościół jest poddany Głowie, Chrystusowi, i podlega Jego władzy. Nasze uznanie Chrystusa jako Głowy Kościoła przypomina nam, komu ostatecznie winniśmy lojalność — samemu Panu i nikomu innemu. Kościół musi być zorganizowany, ale ta organizacja zawsze musi być podporządkowana władzy Jezusa, Prawdziwego Przywódcy Kościoła.

„Kościół zbudowany jest na Chrystusie, który stanowi jego fundament i któremu winien jest posłuszeństwo jako Głowie. Nie jest zależny od człowieka i nie może być przez człowieka kontrolowany. Wielu rości sobie prawo do tego, aby pozycja i zdobyte w Kościele zaufanie dawały im autorytet upoważniający do dyktowania, w co inni mają wierzyć i jak mają postępować. Bóg nie uznaje takich roszczeń. Zbawiciel oświadczył:

— »Wy wszyscy jesteście braćmi« (Mt 23,8).

Wszyscy wystawieni są na pokusy i podatni na błędy. Nie możemy uzależnić się od władzy żadnej ograniczonej istoty. Skała wiary to żywa obecność Chrystusa w Kościele. Na nią mogą liczyć najsłabsi, a jeśli ci, którzy uważają siebie za najmocniejszych, nie poddadzą się Chrystusowi, okażą się najsłabszymi”¹.

Jak możemy się nauczyć polegać wyłącznie na Chrystusie, a nie na żadnym człowieku, do czego jesteśmy kuszeni?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 308.

Podczas swojej ziemskiej działalności Jezus raz po raz doświadczał chwil, gdy ogarniało Go przygnębienie z powodu uczniów i ich pragnienia władzy, którego nie potrafili ukryć. Apostołowie najwyraźniej pragnęli stać się największymi przywódcami królestwa Jezusa (zob. Mk 9,33-34; Łk 9,46). Nawet podczas ostatniej wieczerzy pragnienie dominacji dawało się odczuć wśród nich (zob. Łk 22,24).

Wykorzystując jedną z takich sytuacji, Jezus wyraźnie przedstawił swoje stanowisko w kwestii duchowego przywództwa wśród Jego ludu. Jakie zasady przywództwa zostały zawarte w Jezusowym napomnieniu zapisanym w Mt 20,25-28? Jak możemy stosować te zasady w naszych zborach?

„W tym krótkim fragmencie ewangelii Jezus przedstawia nam dwa modele władzy. Pierwszy odzwierciedla rzymskie pojęcie władzy. W tym modelu elita stoi ponad innymi ludźmi. Do niej należy uprawnienie do podejmowania decyzji i do egzekwowania ich wykonania przez tych, którzy im podlegają. Jezus wyraźnie odrzucił ten model władzy, mówiąc:

— »Nie tak ma być między wami« (Mt 20,26).

Zamiast tego przedstawił uczniom zapierający dech w piersiach nowy model władzy będący zupełnym odrzuceniem czy odwróceniem hierarchicznego modelu, który znali¹.

Pojęcie władzy przedstawione przez Jezusa przy tej okazji jest oparte na dwóch podstawowych greckich słowach: *diakonos* (sługa²) i *dulos* (niewolnik³). W niektórych przekładach *Biblii* oba słowa zostały przetłumaczone jako *sługa*, wskutek czego tracą moc i wymowę nadaną im przez Jezusa. Choć Jezus nie zamierzał znieść wszelkich struktur władzy, to jednak pragnął podkreślić, że przywódcy kościoła muszą być przede wszystkim sługami i niewolnikami ludu Bożego. Ich rolą nie jest sprawowanie władzy nad ludem, dominowanie nad współwyznawcami, umocnienie swojego prestiżu czy poprawienie swojej reputacji. „Chrystus ustanowił królestwo oparte na zupełnie odmiennych zasadach. Nie zzywał ludzi do sprawowania władzy, lecz do służenia, tak aby silni mogli podźwignąć ciężary spadające na słabych. Siła, stanowisko, talent i wykształcenie zwiększają obowiązki posiadaczy tych cech na rzecz służenia bliźnim⁴.

Przeczytaj J 13,1-20. Jaki przykład przywództwa dał Jezus swoim uczniom? Czego Jezus stara się nas nauczyć w tym fragmencie ewangelii? Jak możemy kierować się zasadą zawartą w słowach Jezusa w całym naszym postępowaniu, zarówno w Kościele, jak i poza nim?

¹ Darius Jankiewicz, *Serving Like Jesus: Authority in God's Church*, w: *Adventist Review*, 13 III 2014, s. 18.

² Zob. Mt 20,26 BT (przyp. red.).

³ Zob. Mt 20,27 BT (przyp. red.).

⁴ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 406.

Przeczytaj 2 Tm 2,15 i Tt 1,9. Według pouczeń Pawła udzielonych Tymoteuszowi i Tytusowi, jakie ważne zadania należą do obowiązków wiernych przywódców zborowych i kościelnych?

Zwróć uwagę, jak Paweł podkreśla konieczność zachowania czystości zasad wiary i nauczania biblijnego. Jest to niezbędne dla jedności, zwłaszcza że to właśnie nasze zasady wiary są czynnikiem jednoczącym nasz Kościół. Jako adwentyści dnia siódmego, pochodzący z rozmaitych środowisk i kultur, znajdujemy jedność w Chrystusie dzięki zrozumieniu prawdy danej nam przez Niego. Jeśli pobłądzimy w tej sprawie, doprowadzi to do chaosu i rozpadu Kościoła, zwłaszcza w obliczu ostatecznego kryzysu.

„Zaklinam cię tedy przed Bogiem i Chrystusem Jezusem, który będzie sądził żywych i umarłych, na objawienie i Królestwo jego; głoś Słowo, bądź w pogotowiu na każdy czas, dogodny czy niedogodny, karć, grom, napominaj z wszelką cierpliwością i pouczeniem. Albowiem przyjdzie czas, że zdrowej nauki nie ścierpią, ale według swoich upodobań nazbierają sobie nauczycieli, żądni tego, co ucho łechce, i odwróć ucho od prawdy, a zwrócą się ku bańniom” (2 Tm 4,1-4).

W powyższych słowach Paweł kieruje swoje natchnione myśli ku powtórnemu przyjsciu Jezusa i dniowi sądu. Apostoł korzysta w pełni z autorytetu danego mu przez Boga (zob. 1 Tm 1,1), by udzielić Tymoteuszowi ważnego pouczenia. W kontekście czasów końca, fałszywych nauk i wzrostu niemoralności Tymoteusz ma głosić Słowo Boże. Do takiej służby i my zostaliśmy powołani.

W ramach służby nauczania Tymoteusz ma karcić, gromić i napominać. Te czasowniki nawiązują do kierowniczej roli *Pisma Świętego* (zob. 2 Tm 3,16). Najwyraźniej zadaniem Tymoteusza jest przestrzegać, nauczać i stosować to, co znajduje w *Piśmie Świętym*, i to z wytrwałością i cierpliwością. Surowe i ostre połajanki rzadko skłaniają grzesznika do poddania się Chrystusowi. Idąc za pouczeniem Pawła i kierownictwem Ducha Świętego oraz przejawiając postawę służebnego przywódcy, Tymoteusz mógł wywierać silny i jednoczący wpływ na Kościół.

W jaki praktyczny sposób możemy pomóc przywódcom naszego Kościoła w zachowywaniu jedności? Jak możemy się upewnić, że zawsze działamy na korzyść jedności i nigdy jej nie szkodzimy, nawet gdy uczestniczymy w jakiejś dyskusji?

Jednym z głównych zagadnień związanych z organizacją Kościoła jest dyscyplina kościelna. To, w jaki sposób dyscyplina kościelna chroni jedność wspólnoty religijnej, jest trudną kwestią i często błędnie rozumianą. Z biblijnego punktu widzenia dyscyplina kościelna skupia się na dwóch ważnych zadaniach: ochronie czystości doktrynalnej i zachowaniu czystości życia i praktyki Kościoła.

Jak zauważyliśmy, *Nowy Testament* podkreśla znaczenie zachowania czystości biblijnego nauczania w obliczu niebezpieczeństwa odstępstwa i fałszywych nauk, zwłaszcza w czasie końca. To samo dotyczy ochrony reputacji wspólnoty przez wystrzeganie się nikczemności, nieuczciwości i niemoralności. Dlatego *Pismo Święte* zostało scharakteryzowane jako „pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości” (2 Tm 3,16).

Przeczytaj Mt 16,19 i 18,15-20. Jakie zasady wskazał Jezus Kościołowi w kwestii dyscypliny i napominania błądzących?

Biblia przedstawia pojęcie dyscypliny i wzajemnej odpowiedzialności w naszym duchowym i moralnym życiu. W gruncie rzeczy jednym ze znaków wyróżniających Kościół jest jego świętość, to znaczy odłączenie od świata. Z pewnością znajdujemy w *Biblii* wiele przykładów trudnych sytuacji wymagających zdecydowanego działania przeciwko niemoralnym zachowaniom. Normy moralne muszą być przestrzegane w Kościele.

Jakie zasady zawarte w Mt 7,1-5 oraz Ga 6,1-2 powinny być stosowane w trudnych sytuacjach w Kościele?

Nie możemy wyprzeć się biblijnej nauki o potrzebie dyscypliny kościelnej. Bez niej nie jesteśmy w stanie być wierni Słowu Bożemu. Jednak zwróć uwagę na pojednawczy charakter zasad i zaleceń dotyczących dyscypliny kościelnej. O ile to możliwe, celem owej dyscypliny powinno być pojednanie. Musimy pamiętać, że wszyscy jesteśmy grzesznikami i wszyscy potrzebujemy łaski. Tak więc gdy stosujemy środki dyscyplinarne, musimy to czynić z pokorą i świadomością swoich upadków.

Jak w naszym postępowaniu wobec błądzących możemy się nauczyć działać bardziej na rzecz pojednania niż karania?

Jak niejednokrotnie zauważyliśmy w tym kwartale (i co warto powtórzyć jeszcze raz), zostaliśmy zorganizowani i zjednoczeni jako Kościół do prowadzenia działalności misyjnej (ewangelizacyjnej). Nie jesteśmy klubem towarzyskim dla ludzi o podobnych zainteresowaniach umożliwiającym im wzajemne spotkanie się oraz utwierdzanie w tym, co wierzą (choć i to jest ważne). Zostaliśmy zebrani w jedną organizację, by dzielić się ze światem prawdą, którą otrzymaliśmy i umiłowaliśmy.

W Mt 28,18-20 Jezus przekazał swoim uczniom ostatecznie zlecenie dotyczące ich misji w świecie. Wskaż najważniejsze słowa w tym zleceniu Jezusa. Co te słowa oznaczają dla Kościoła dzisiaj?

Wielkie zlecenie Jezusa przekazane uczniom zawiera cztery ważne czasowniki: *wyruszywszy, czyńcie uczniami, chrzcząc i nauczając* (zob. Mt 28,19-20 BI). Zgodnie z gramatyką greckiego oryginału główny czasownik to *czyńcie uczniami*, a trzy pozostałe wskazują, jak należy to robić. Ludzie są czynieni uczniami, gdy wierzący docierają do wszystkich ludów, by głosić ewangelię, chrzcić ludzi i nauczać ich życia w posłuszeństwie Jezusowi.

Gdy Kościół przyjmuje to zlecenie, Królestwo Boże szerzy się i coraz więcej ludzi ze wszystkich ludów przyłącza się do szeregów tych, którzy przyjmują Jezusa jako Zbawiciela. Ich posłuszeństwo nakazowi Jezusa, by chrzcić i przestrzegać Jego nauczania, tworzy nową ogólnoswiatową rodzinę. Nowi uczniowie otrzymują zapewnienie obecności Jezusa każdego dnia, gdy sami pozyskują kolejnych uczniów. Obecność Jezusa jest obietnicą obecności samego Boga. *Ewangelia Mateusza* rozpoczyna się oświadczeniem, że wraz z przyjściem Jezusa na świat „Bóg [jest] z nami” (Mt 1,23), a kończy się obietnicą stałej obecności Jezusa z nami aż do Jego powtórnego przyjścia.

„Chrystus nie powiedział swoim uczniom, że ich praca będzie łatwa. (...) Chrystus zapewnił ich, że będzie z nimi, a jeśli pójdą naprzód w wierze, wówczas kroczyć będą pod tarczą wszechmocy. Wezwał ich, by byli odważni i silni, gdyż w ich szeregach będzie Ten, który jest potężniejszy od aniołów — sam Wódz Wojsk Niebiańskich. On zapewnił wszystko, co niezbędne dla rozwoju ich dzieła, i wziął na siebie odpowiedzialność za jego powodzenie. Jak długo byli posłuszni Jego Słowu i pracowali w łączności z Nim, tak długo nie mogli upaść”¹.

Zastanów się nad znaczeniem obietnicy dotyczącej obecności Jezusa wśród Jego ludu aż do Jego powtórnego przyjścia. Jak realność tej obietnicy wpływa na nas, gdy staramy się wypełniać zlecenie dane nam przez Jezusa?

¹ Ellen G. White, *Krzyż i miecz*, Warszawa 2018, wyd. II, s. 19.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zasady dobrego przywództwa mają zastosowanie w każdej społeczności, w tym także w Kościele. Jednak przywódca w Kościele musi być kimś więcej niż tylko przywódcą. Musi być także sługą. Istnieje wyraźna różnica między byciem przywódcą a byciem sługą. Jak ktoś może przewodzić i służyć jednocześnie? Czyżby przywódca nie zajmował zaszczytnego stanowiska? Czy nie wydaje poleceń i nie oczekuje, że inni będą je spełniać? Jak więc to jest możliwe, że jednocześnie zajmuje najniższą pozycję sługi przyjmującego polecenia i spełniającego je? Aby zrozumieć ten paradoks, musimy przyjrzeć się Jezusowi. Jest On najlepszym przykładem służebnego przywództwa. Całe Jego życie było służbą. Jednocześnie był On i jest Największym Przywódcą w dziejach świata”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad ideą służebnego przywództwa. Jakie przykłady takiego przywództwa możesz wskazać w świecie?

2. Przeczytaj jeszcze raz Mt 20,25-28. Co mówią nam te wersety o znaczeniu wielkości i o tym, kogo Bóg uważa za wielkiego (zob. Mt 20,26), w przeciwieństwie do tego, jak świat rozumie to pojęcie?

3. Jeśli jednym z zadań przywódców Kościoła jest chronienie jedności, co powinniśmy zrobić, gdy przywódcy zawodzą, a ich ludzkie wady sprawiają, że nie są dobrym przykładem?

4. Dlaczego jest tak ważne, byśmy stosowali środki dyscyplinarne w duchu miłosierdzia i miłości do błędzących? Dlaczego zawsze powinniśmy wtedy pamiętać o tym, co jest napisane w Mt 7,12?

PODSUMOWANIE

Dobra organizacja Kościoła jest ważna dla misji i jedności wierzących. Chrystus jest Głową Kościoła, a przywódcy kościelni mają naśladować Jego przykład w kierowaniu ludem Bożym. Jedność jest zachowywana dzięki wiernemu nauczaniu Słowa Bożego i życiu w wierności temu Słowu.

¹ G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be*, Waszyngton–Nashville 1980, s. 106. Przeczytaj rozdział *Indywidualna odpowiedzialność a jedność chrześcijańska*, w: Ellen G. White, *Poselstwo do kaznodziejów*, tłum. Andrzej Górski, Warszawa 1993, s. 19-32; rozdział *Jedność w różnorodności oraz Dyscyplina kościelna*, w: też, *Studzy ewangelii*, Warszawa 2004, s. 319-321.328-331; hasła *Church* oraz *Church Organization*, w: *The Ellen G. White Encyclopedia*, Hagerstown 2013, s. 707-710.712-714.